31992L0051

A TANÁCS 92/51/EGK IRÁNYELVE
(1992. június 18.)
a 89/48/EGK irányelvet kiegészítve, a szakoktatás és szakképzés elismerésének második általános rendszeréről

AZ EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK TANÁCSA,

tekintettel az Európai Gazdasági Közösséget létrehozó szerződésre és különösen annak 49. cikkére, 57. cikkének (1) bekezdésére és 66. cikkére,

tekintettel a Bizottság javaslatára [1], az Európai Parlamenttel együttműködve [2],

tekintettel a Gazdasági és Szociális Bizottság véleményére [3],

(1) mivel a Szerződés 8a. cikke alapján a belső piac belső határok nélküli területet jelent, és mivel a Szerződés 3. cikkének c) pontja értelmében a személyek és a szolgáltatások tagállamok közötti szabad mozgását gátló akadályok eltörlése a Közösség egyik alapvető célkitűzése; mivel ez a tagállamok állampolgárai számára azt a lehetőséget jelenti, hogy önálló vállalkozóként vagy munkavállalóként gyakorolják foglalkozásukat egy másik tagállamban, mint ahol képesítésüket megszerezték;

(2) mivel azoknak a foglalkozásoknak az esetében, amelyek gyakorlásához a Közösség nem határozta meg a szükséges képzés alapvető színvonalát, a tagállamok fenntartják maguknak annak lehetőségét, hogy ezt a színvonalat úgy határozzák meg, hogy általa biztosítani tudják a területükön nyújtott szolgáltatások minőségét; mivel nem írhatják elő egy másik tagállam állampolgára számára a Szerződés 5. cikkében foglalt kötelezettségeik sérelme nélkül, hogy olyan képesítéseket szerezzen, amelyeket rendszerint a saját, nemzeti képzési rendszerük keretein belül kiállított oklevelekre állapítanak meg, ha az érintett személy ezeket a képesítéseket egészben vagy részben egy másik tagállamban már megszerezte; mivel ezért minden fogadó tagállamnak, amelyben egy foglalkozást szabályoztak, figyelembe kell vennie a többi tagállamban szerzett képesítéseket, és meg kell ítélnie, hogy azok megfelelnek-e az általa megkövetelt képesítéseknek;

(3) mivel a legalább hároméves szakoktatást és szakképzést lezáró felsőfokú oklevelek elismerésének általános rendszeréről szóló, 1988. december 21-i 89/48/EGK irányelv [4] elősegíti az ilyen kötelezettségek teljesítését; mivel ugyanakkor az említett irányelv hatálya a felsőoktatásra korlátozódik;

(4) mivel a fogadó tagállamban bizonyos szintű oktatás és képzés elvégzéséhez kötött foglalkozások gyakorlásának elősegítése érdekében az elismerés első általános rendszerét egy másodikkal kell kiegészíteni;

(5) mivel a kiegészítő általános rendszernek az első általános rendszer elveivel azonos elveken kell alapulnia, és azzal azonos módon kell szabályozni;

(6) mivel ezen irányelv nem alkalmazható a külön irányelvek hatálya alá tartozó szabályozott szakmák esetében, amelyeknek tárgya elsősorban a szakma megkezdése előtti képzés kölcsönös elismerése;

(7) mivel továbbá ezen irányelv nem alkalmazható a másik tagállamban megszerzett szakmai tapasztalatokon alapuló képességek elismerésének bevezetését célzó külön irányelvek által szabályozott tevékenységekre; mivel a külön irányelvek némelyike kizárólag az önálló vállalkozóként gyakorolt foglalkozásokra alkalmazható; mivel annak biztosítása érdekében, hogy az ilyen tevékenységek munkavállalóként történő végzése ne essen ezen irányelv hatálya alá, amelynek következtében ugyanannak a tevékenységnek a gyakorlása eltérő jogi szabályozást nyerne, attól függően, hogy az ilyen tevékenységeket önálló vállalkozóként vagy munkavállalóként végzik-e, a külön irányelveket kell a kérdéses tevékenységeket munkavállalóként végző személyekre alkalmazni;

(8) mivel a kiegészítő általános rendszer nem sérti a Szerződés 48. cikkének (4) bekezdését és 55. cikkét;

(9) mivel ez a kiegészítő rendszer szabályozza az első általános rendszer által le nem fedett oktatási és képzési szinteket, nevezetesen az egyéb felsőfokú oktatást és képzést, illetve más, azokkal egyenértékű oktatást és képzést,

[1] HL C 263., 1989.10.16., 1. o. és HL C 217., 1990.9.1., 4. o.
[2] HL C 149., 1990.6.18., 149. o. és HL C 150., 1992.6.15.
[3] HL C 75., 1990.3.26., 11. o.
[4] HL L 19., 1989.1.24., 16. o.

valamint a rövid és hosszú időtartamú középfokú képzéseket, amelyeket lehetőség szerint szakképzés és szakmai gyakorlat egészít ki;

(10) mivel a legtöbb tagállamban egy szabályozott szakma gyakorlásának az előfeltétele egy nagyon rövid időtartamú képzés, vagy bizonyos személyiségjegyek vagy csupán általános ismeretek, az ezen irányelv szerinti szokásos elismerési eljárások kifejezetten nehézkesnek bizonyulhatnak; mivel ilyen esetekre egyszerűsített eljárási módokat kell biztosítani;

(11) mivel tekintetbe kell venni az Egyesült Királyságban alkalmazott szakképzési rendszert is, amelyben a teljesítmények szintjeire vonatkozó előírásokat minden szakmai tevékenység vonatkozásában a „Nemzeti Szakmai Képesítési Rendszer" („National Framework of Vocational Qualifications") alapján határozzák meg;

(12) mivel bizonyos tagállamokban a szabályozott szakmák száma meglehetősen alacsony; mivel a nem szabályozott szakmák esetében a képzést kifejezetten az adott foglalkozás gyakorlásától teszik függővé, és a képzés rendszerét és szintjét az érintett tagállam illetékes hatósága felügyeli és hagyja jóvá; mivel ez a szabályozott szakmákhoz nyújtott garanciákkal egyenértékű garanciákat nyújt;

(13) mivel a fogadó tagállam illetékes hatóságai számára lehetővé kell tenni, hogy a Közösség vonatkozó törvényi előírásainak megfelelően az adaptációs idő és az alkalmassági vizsga bevezetésének részletes szabályait kidolgozzák;

(14) mivel a kiegészítő általános rendszer két oktatási és képzési szintet fed le, és mivel az első általános rendszer lefed egy harmadik szintet, a kiegészítő általános rendszernek meg kell állapítania, hogy egy bizonyos szintű oktatásban és képzésben részesült személy egy másik tagállamban olyan foglalkozást gyakorolhat-e, és milyen feltételek mellett, amely foglalkozáshoz eltérő képzési szint szükséges;

(15) mivel bizonyos foglalkozások gyakorlásához egyes tagállamok a 89/48/EGK irányelvnek megfelelő oklevelet követelnek meg, míg más tagállamok ugyanazon foglalkozás gyakorlásának feltételeként más rendszerű szakoktatást és szakképzést írnak elő; mivel bizonyos oktatási és képzési típusok, jóllehet ezen irányelv értelmében nem minimális időtartamú, felsőfokú oktatási és képzési formák, mindazonáltal összehasonlítható szintű szakmai szint elérését eredményezik és felkészítik az adott személyt hasonló feladatok elvégzésére és hasonló felelősségviselésre; mivel az ilyen oktatás és képzés oklevéllel igazolt képzésnek felel meg; mivel az ilyen oktatás és képzés nagyon sokféle lehet, és ezért össze kell állítani a kérdéses képzések listáját; mivel az ilyen osztályba sorolás ott, ahol szükséges, megvalósítja az egyenértékűségen alapuló elismerést az ilyen oktatás és képzés, valamint a 89/48/EGK irányelv szerinti oktatás és képzés között; mivel bizonyos szabályozott, oklevéllel záruló oktatást és képzést egy második felsorolásban kell szerepeltetni;

(16) mivel a szakképzés szerkezetének folyamatos változását figyelembe véve ki kell dolgozni egy megfelelő eljárást, amelynek alkalmazásával az ilyen felsorolások módosíthatók;

(17) mivel a kiegészítő általános rendszer olyan foglalkozásokat érint, amelyek gyakorlásának előfeltétele középfokú szakképesítés megszerzése, és általában megköveteli a gyakorlati készségek megszerzését is, a kiegészítő általános rendszernek lehetővé kell tennie az ilyen képesítések elismerését még abban az esetben is, ha azokat kizárólag szakmai gyakorlati tapasztalatok alapján szerezték meg egy olyan tagállamban, amely az ilyen foglalkozásokat nem szabályozza;

(18) mivel ennek az általános rendszernek a célja az első általános rendszerhez hasonlóan a szabályozott szakmák megkezdése és gyakorlása előtt álló akadályok felszámolása; mivel a szakképesítéseknek az Európai Közösség tagállamai közötti összehasonlíthatóságáról szóló, 1985. július 16-i 85/368/EGK tanácsi határozat [1] alapján végzett munkát, jóllehet a szabad mozgás joga törvényi akadályainak megszüntetésétől eltérő célokat tűzött ki, nevezetesen a munkaerőpiac átláthatóságának javítását, azonban ahol szükséges, az ilyen munkavégzést fel kell használni ezen irányelv alkalmazásában, különösen olyan esetekben, ahol az a szakmai képzés tárgyával, tartalmával és időtartamával kapcsolatos információkkal szolgálhat;

(19) mivel a szakmai szervezetekkel és szakmai oktatási és képzési intézményekkel szükség esetén konzultációkat kell folytatni, vagy azokat megfelelő módon be kell vonni a döntéshozatali eljárásokba;

(20) mivel az első rendszerhez hasonlóan egy ilyen rendszer azáltal, hogy megszilárdítja a Közösség állampolgárainak jogát arra, hogy szakmai ismereteiket bármely másik tagállamban kamatoztassák, kiegészíti és erősíti az állampolgárok jogát a szakismeretek tetszés szerinti helyen történő megszerzésére;

(21) mivel a két rendszert bizonyos alkalmazási idő eltelte után értékelni kell működésük hatékonyságának meghatározása céljából, különös tekintettel mindkét rendszer fejlesztésére,

[1] HL L 199., 1985.7.31., 56. o.

ELFOGADTA EZT AZ IRÁNYELVET:

I. FEJEZET

Meghatározások

1. cikk

Ezen irányelv alkalmazásában a következő meghatározásokat kell alkalmazni:

a) *oklevél:* az oktatás és szakképzés megszerzéséről szóló tanúsítvány vagy ilyen tanúsítványok együttesen:

– amelyeket az egyes tagállamban annak törvényi, rendeleti és közigazgatási előírásai szerinti illetékes hatósága állított ki,

– amely azt igazolja, hogy az ilyen oklevél tulajdonosa sikeresen elvégzett:

i. egy, a 89/48/EGK irányelv 1. cikke a) pontjának második francia bekezdésében említetteken kívüli legalább egyéves felsőfokú képzést, vagy egy azonos időtartamú nem nappali képzést, amelyre általános szabályként a felvétel egyik előfeltétele az egyetemi vagy felsőoktatási intézménybe való bejutáshoz megkövetelt középfokú végzettség megszerzése, valamint a felsőfokú képzést követő esetlegesen megkövetelt szakképzést;

ii. vagy a C. mellékletben található oktatási és képzési tanfolyamok egyikét, és

– amely azt igazolja, hogy a bizonyítvány tulajdonosa rendelkezik olyan képesítéssel, amely egy szabályozott szakma megkezdéséhez vagy gyakorlásához az adott tagállamban szükséges,

feltéve ha a tanúsítvánnyal igazolt oktatást, illetve szakképzést az érintett személy túlnyomórészt a Közösség területén vagy a Közösségen kívüli ország olyan oktatási intézményében végezte el, amely egy tagállam törvényi, rendeleti vagy közigazgatási rendelkezései szerint nyújt oktatást vagy szakképzést, vagy ha az ilyen tanúsítvány tulajdonosa hároméves szakmai tapasztalattal rendelkezik, amelyet az a tagállam igazol, amely elismert egy harmadik országban megszerzett oktatás és szakképzés elvégzéséről szóló tanúsítványt.

Az 1. albekezdésben említett oklevéllel egyenértékű minden olyan, az oktatás és szakképzés elvégzéséről szóló tanúsítvány vagy tanúsítványok együttesen, amelyet az egyik tagállam illetékes hatósága állított ki egy, a Közösségen belül megszerzett, és ennek a tagállamnak az illetékes hatósága által egyenértékűnek elismert képzés befejezésekor, és ebben a tagállamban a szabályozott szakma megkezdésével vagy annak gyakorlásával kapcsolatban ugyanezeket a jogokat biztosítja;

b) *bizonyítvány:* az oktatás és szakképzés megszerzéséről szóló tanúsítvány vagy ilyen tanúsítványok együttesen:

– amelyeket az egyes tagállamban annak törvényi, rendeleti és közigazgatási előírásai szerinti illetékes hatósága ítélt oda,

– amely igazolja, hogy az ilyen okmány birtokosa a középfokú oktatás után sikeresen elvégzett:

az a) pontban említetteken kívüli, oktatási vagy szakképzési intézményben vagy munkahelyen, vagy oktatási vagy szakképzési intézmény és munkahely által közösen megtartott oktatást vagy szakképzést, és ahol az szükséges, kiegészítette azt a képzésen túlmenően előírt, képzési idő alatti vagy azt követő szakmai gyakorlattal,

vagy letöltötte a középfokú képzés elvégzésén túlmenően előírt gyakorlatot vagy szakmai tapasztalatot szerzett, vagy

– amely igazolja, hogy az okmány birtokosa műszaki vagy szakképzést nyújtó középfokú tanulmányai befejezését követően, ahol az szükséges,

elvégzett egy, az előző francia bekezdésben említett oktatást vagy szakképzést,

vagy letöltötte a gyakorlati vagy szakképzést nyújtó középfokú tanulmányain túlmenően előírt gyakorlatot vagy szakmai tapasztalatot szerzett, és

– amely azt igazolja, hogy az okmány tulajdonosa rendelkezik olyan képesítéssel, amely egy szabályozott szakma megkezdéséhez vagy gyakorlásához az adott tagállamban szükséges,

feltéve ha a tanúsítvánnyal igazolt oktatást, illetve szakképzést az érintett személy túlnyomórészt a Közösség területén, vagy a Közösségen kívüli ország olyan oktatási intézményében végezte el, amely egy tagállam törvényi, rendeleti vagy közigazgatási rendelkezései szerint nyújt oktatást vagy szakképzést, vagy ha az ilyen tanúsítvány tulajdonosa kétéves szakmai tapasztalattal rendelkezik, amelyet az a tagállam igazol, amely a valamely harmadik országban megszerzett oktatás és szakképzés elvégzéséről szóló tanúsítványt elismerte.

Az 1. albekezdésben említett bizonyítvánnyal egyenértékű minden olyan, az oktatás és szakképzés elvégzéséről szóló tanúsítvány vagy tanúsítványok együttesen, amelyet az egyik tagállam illetékes hatósága állított ki egy, a Közösségen belül megszerzett, és e tagállamnak az illetékes hatósága által egyenértékűnek elismert képzés befejezésekor, és ebben a tagállamban a szabályozott szakma megkezdésével vagy annak gyakorlásával kapcsolatban ugyanezeket a jogokat biztosítja;

c) *alkalmassági igazolás:* minden olyan szakképesítést igazoló tanúsítvány, amely:

– egy szakképzés elvégzését igazolja, és a 89/48/EGK irányelv értelmében nem része valamely oklevélnek vagy bizonyítványnak ezen irányelv értelmében, vagy amelyet

– egy tagállam törvényi, rendeleti vagy közigazgatási rendelkezéseinek megfelelően az érintett tagállam erre a célra kijelölt illetékes hatósága bocsátott ki az érintett személynek a foglalkozás gyakorlásához lényegesnek tekintett és megkövetelt személyes adottságai, képességei vagy ismeretei felmérését követően, előzetes oktatás vagy szakképzés igazolása nélkül;

d) *fogadó tagállam:* az a tagállam, amelyben egy másik tagállam állampolgára egy szabályozott szakma gyakorlását kérvényezi, ha nem abban a tagállamban szerezte meg azt az oktatás és szakképzés megszerzéséről szóló tanúsítványt vagy alkalmassági igazolást, amelyre hivatkozik, vagy nem ott gyakorolta először az érintett foglalkozást;

e) *szabályozott szakma:* az a szakmai tevékenység vagy azoknak a szakmai tevékenységeknek az összessége, amelyek az egyes tagállamokban az adott foglalkozást alkotják;

f) *szabályozott szakmai tevékenység*: az olyan szakmai tevékenység, amelynek megkezdése vagy gyakorlása, vagy gyakorlásának bármelyik módja egy tagállamban közvetlenül vagy közvetetten törvényi, rendeleti és közigazgatási szabályok útján az oktatás és szakképzés megszerzéséről szóló tanúsítvány vagy alkalmassági igazolás megszerzéséhez van kötve. Egy szabályozott szakmai tevékenység gyakorlási módjának számít különösen:

– egy szakmai tevékenység gyakorlása olyan cím viselésével együtt, amelyet csak olyan személy használhat, aki a vonatkozó törvényi, rendeleti és közigazgatási előírásoknak megfelelő, az oktatás és szakképzés megszerzéséről szóló tanúsítvánnyal vagy alkalmassági igazolással bír,

– szakmai tevékenység gyakorlása az egészségügyben, ha ennek a tevékenységnek a díjazását és/vagy az ilyen jellegű térítést a tagállam szociális biztonsági rendszere oktatás és szakképzés megszerzéséről szóló tanúsítvány vagy alkalmassági igazolás megszerzéséhez köti.

Az olyan szakmai tevékenység, amelyre az 1. albekezdés nem vonatkozik a szabályozott szakmai tevékenységgel egyenértékűnek számít, ha egy olyan szövetség vagy szervezet tagjai gyakorolják, amelynek célja az érintett foglalkozás színvonalának fejlesztése és megőrzése, és amelyet az egyik tagállam e cél elérése érdekében egy bizonyos formában elismer, és amely

– tagjainak az oktatás és a szakképzés megszerzéséről szóló tanúsítványt ad ki,

– biztosítja, hogy tagjai az általa megállapított szakmai magatartási szabályokat betartják, és

– feljogosítja tagjait egy bizonyos cím viselésére, illetve meghatározott rövidítés használatára vagy ennek az oktatás és szakképzés megszerzéséről szóló tanúsítványnak megfelelő jogállásra.

Ha egy tagállam egy, a második albekezdés feltételeit teljesítő szövetséget vagy szervezetet a második albekezdés rendelkezései értelmében elismer, akkor erről a Bizottságot értesíti;

g) *szabályozott oktatás és szakképzés:* minden olyan oktatás és szakképzés:

– amelyet kifejezetten egy adott foglalkozás gyakorlásához kötnek, és

– amely egy vagy több képzésből áll, amelyeket szükség esetén szakképzés, gyakorlat vagy szakmai tapasztalatszerzés egészít ki, és amelyeknek szerkezeti felépítését és szintjét az érintett tagállam hatályos törvényi, rendeleti vagy közigazgatási rendelkezései írják elő, illetve amelyeket az e célból megbízott illetékes hatóság felügyel, illetve hagy jóvá;

h) *szakmai tapasztalat:* az érintett foglalkozás tényleges és jogszerű gyakorlása az egyik tagállamban;

i) *adaptációs időszak*: egy szabályozott szakma gyakorlása a fogadó tagállamban, adott képesítéssel bíró személy vezetése alatt, adott esetben további oktatással és szakképzéssel kiegészítve. Az időszak végén értékelés készül. Az adaptációs időszak és az értékelés részleteit a fogadó állam illetékes hatósága állapítja meg.

Az ellenőrzött gyakorlatot teljesítő személy jogállásával kapcsolatos rendelkezéseket a fogadó tagállamban, különösen a letelepedési jog, valamint a kötelezettségek, szociális jogosultságok és juttatások, kedvezmények és díjazás vonatkozásában a Közösség hatályos törvényeinek megfelelően az érintett tagállam illetékes hatóságai állapítják meg;

j) *alkalmassági vizsga*: a kérelmező szakmai tudását érintő, a fogadó állam illetékes hatóságai által lefolytatott vizsga, amelynek célja a kérelmező képességének felmérése arra vonatkozóan, hogy az adott tagállamban gyakorolhat-e szabályozott szakmát.

A vizsga céljaira az illetékes hatóságok listát készítenek azokról a szakterületekről, amelyeket az adott államban megkövetelt képzés és a kérelmező addigi képzésének az összehasonlítása alapján a kérelmező által bemutatott, az oktatás és a

szakképzés megszerzéséről szóló tanúsítványok nem fednek le. Ezek a tárgyak tartalmazhatnak a foglalkozás gyakorlásához szükséges elméleti ismereteket és gyakorlati készségeket is.

Az alkalmassági vizsgánál figyelemmel kell lenni arra, hogy a kérelmező hazájában vagy származási tagállamában szakképzettséggel bír. A vizsga olyan szakterületeket fog át, amelyeket a felsorolásban szereplő, a második albekezdésben említett szakterületek közül kell kiválasztani, és amelyeknek ismerete lényeges feltétele a foglalkozás gyakorlásának a fogadó tagállamban. Ez a vizsga kiterjedhet az érintett tevékenységekre vonatkozó, a fogadó államban érvényes foglalkozási szabályok ismeretére is. A szakmai alkalmassági vizsga részletes szabályait a fogadó állam illetékes hatóságai határozzák meg.

Az olyan kérelmező jogállását, aki a fogadó tagállamban kíván felkészülni az alkalmassági vizsgára, az adott állam illetékes hatóságai állapítják meg az alkalmazandó közösségi jog tiszteletben tartásával.

II. FEJEZET

Az irányelv hatálya

2. cikk

Ezt az irányelvet a tagállamok minden olyan állampolgárára alkalmazni kell, aki önálló vállalkozóként vagy munkavállalóként egy másik tagállamban akar egy szabályozott szakmát gyakorolni.

Ez az irányelv nem vonatkozik azokra a foglalkozásokra, amelyekkel az oklevelek tagállamok általi kölcsönös elismeréséről szóló külön irányelv foglalkozik, sem pedig az A. mellékletben felsorolt irányelveknek a hatálya alá eső tevékenységekre.

A B. mellékletben felsorolt irányelveket az azon irányelvek hatálya alá tartozó munkaviszonyban végzett tevékenységek vonatkozásában kell alkalmazni.

III. FEJEZET

Az elismerések rendszere olyan esetekben, amikor a fogadó tagállam oklevelet kíván meg ennek az irányelvnek vagy a 89/48/EGK irányelvnek az értelmében

3. cikk

A 89/48/EGK irányelv sérelme nélkül, ha egy szabályozott szakma megkezdését vagy gyakorlását a fogadó ország törvényei valamilyen, az ezen irányelv vagy a 89/48/EGK irányelv értelmében meghatározott oklevél megszerzésétől teszik függővé, akkor az illetékes hatóság a saját állampolgáraira vonatkozó feltételek teljesítésekor az e foglalkozás megkezdésének vagy gyakorlásának jogát hiányos képesítésre való hivatkozással nem tagadhatja meg egy tagállam állampolgárától:

a) amennyiben a kérelmező olyan, az ezen irányelvben vagy a 89/48/EGK irányelvben meghatározott oklevéllel rendelkezik, amely más tagállamban ahhoz szükséges, hogy annak területén az illető a foglalkozást megkezdhesse vagy gyakorolhassa, és ezt az oklevelet az egyik tagállamban szerezte; vagy

b) amennyiben a kérelmező az említett foglalkozást az előző tíz év során két éven át teljes munkaidőben vagy részmunkaidőben egy, az előzőnek megfelelő időszakban egy másik olyan tagállamban gyakorolta, amely ezt a foglalkozást az 1. cikk e) pontjának és f) pontja első albekezdésének, illetve a 89/48/EGK irányelv 1. cikke c) pontjának vagy d) pontja első albekezdésének értelmében nem szabályozta, ha a kérelmező egyidejűleg rendelkezett az oktatás és szakképzés megszerzéséről szóló tanúsítvánnyal:

– amelyet a tagállamban annak törvényi, rendeleti és közigazgatási előírásai szerinti illetékes hatósága ítél oda, és

– egy, a 89/48/EGK irányelv 1. cikke a) pontjának második francia bekezdésében említetteken kívüli legalább egyéves felsőfokú képzést, vagy egy azonos időtartamú nem nappali képzést, amelyre általános szabályként a felvétel egyik előfeltétele az egyetemi vagy felsőoktatási intézménybe való bejutáshoz megkövetelt középfokú végzettség megszerzése, valamint a felsőfokú képzés szerves részét képező szakképzést,

– vagy amely bizonyítja a D. mellékletben említett, szabályozott oktatás és szakképzés elvégzését, és

– amelyet az adott foglalkozás gyakorlásának előkészületeként szerzett.

Ugyanakkor a fentiekben említett kétéves szakmai tapasztalatszerzést nem kell megkövetelni abban az esetben, ha a jelentkező birtokában levő és ebben a pontban említett, az oktatás és szakképzés megszerzéséről szóló tanúsítványt a szabályozott oktatás és szakképzés befejezésekor állították ki.

Az e pont 1. albekezdése szerinti végzettséget igazoló, az oktatás és a szakképzés elvégzéséről szóló tanúsítvánnyal egyenértékű minden olyan, az oktatás és a szakképzés elvégzéséről szóló tanúsítvány vagy az ilyen tanúsítványok együttesen, amelyeket egy tagállam illetékes hatósága állított ki, amennyiben az egy, a Közösségben megszerzett oktatást és szakképzést igazol, valamint ugyanez a tagállam ezt a végzettséget azonos értékűnek ismeri el, és amennyiben a tagállam a többi tagállamot és a Bizottságot erről az elismerésről értesítette.

E cikk első albekezdésétől eltérően a fogadó tagállamnak nem kell e cikk rendelkezéseit alkalmaznia abban az esetben, ha egy szabályozott szakma megkezdéséhez vagy gyakorlásához e tagállamban a 89/48/EGK irányelvben meghatározott, négyéves időtartamnál hosszabb, felsőfokú képzés elvégzéséről kiállított oklevél szükséges.

4. cikk

(1) A 3. cikk nem akadályozza meg a fogadó tagállamot abban, hogy a kérelmezőtől kérje:

a) szakmai tapasztalatának igazolását, amennyiben a 3. cikk első bekezdésének a) és b) pontja alapján igazolt tanulmányainak időtartama a fogadó tagállamban előírt képzési időtől legalább egy évvel rövidebb. Ebben az esetben a szükséges szakmai tapasztalat időtartama nem haladhatja meg:

   – a hiányzó képzési időnek a kétszeresét, amennyiben a hiányzó képzési idő felsőfokú képzésre és/vagy olyan szakmai gyakorlatra vonatkozik, amely szakember felügyelete alatt történik, és amelyet vizsga zár le,

   – a hiányzó képzési időt, amennyiben a hiányzó képzési idő egy képzett szakember segítségével szerzett szakmai gyakorlatra vonatkozik.

   Az 1. cikk a) pontja második bekezdésének oklevelei esetében az egyenértékűnek elismert képzések időtartamát az 1. cikk a) pontjának 1. albekezdése alapján kell meghatározni.

   Az előző rendelkezések alkalmazásánál a 3. cikk első albekezdésének b) pontja szerinti szakmai tapasztalatot kell beszámítani.

   Az előírt szakmai tapasztalat semmilyen esetben sem haladhatja meg a négy évet.

   A szakmai tapasztalatot ugyanakkor nem lehet megkövetelni olyan jelentkezőtől, aki az 1. cikk a) pontjának második francia bekezdésében említett felsőfokú képzés elvégzését igazoló oklevéllel vagy a 89/48/EGK irányelv 1. cikke a) pontjában meghatározott oklevéllel rendelkezik, és aki foglalkozását egy olyan tagállam területén kívánja gyakorolni, amely tagállamban e foglalkozás gyakorlásához oklevél vagy a C. mellékletben említett oktatási és szakképzési tanfolyamok egyikének elvégzését igazoló okmány szükséges;

b) egy, legfeljebb három évig tartó adaptációs időszak teljesítését vagy alkalmassági vizsga tételét, amennyiben:

   – a megszerzett képzés a 3. cikk első albekezdésének a) és b) pontjának megfelelően olyan elméleti és gyakorlati tárgyakra vonatkozik, amelyek lényegesen különböznek azoktól, amelyek a fogadó tagállamban előírt, ezen irányelvben és a 89/48/EGK irányelvben meghatározott oklevél megszerzéséhez szükségesek, vagy

   – amennyiben a 3. cikk első albekezdésének a) pontjában említett esetben a szabályozott szakma a fogadó tagállamban egy vagy több olyan szabályozott szakmai tevékenységet is magában foglal, amely a kérelmező hazájában, illetve származási országában a szabályozott szakmának nem képezi részét, és amennyiben ez a különbség egy sajátos képzésben valósul meg, amelyet a fogadó állam megkövetel, és amely olyan elméleti és gyakorlati tárgyakra vonatkozik, amelyek lényegesen különböznek azoktól, amelyeket ebben az irányelvben, illetve a 89/48/EGK irányelvben meghatározott módon, a kérelmező a saját oklevele megszerzéséhez elsajátított, vagy

   – amennyiben a 3. cikk első albekezdésének b) pontjában említett esetben a szabályozott szakma a fogadó államban egy vagy több olyan szabályozott szakmai tevékenységet is magában foglal, amely a kérelmező hazájában, illetve származási országában gyakorolt foglalkozásnak nem képezi részét, és amennyiben ez a különbség olyan oktatás és képzés során valósul meg, amelyet a fogadó állam megkövetel, és amely olyan elméleti és gyakorlati tárgyakra vonatkozik, amelyek lényegesen különböznek azoktól, amelyeket a kérelmező oktatás és szakképzés elvégzéséről szóló tanúsítványa igazol.

   Amennyiben a fogadó állam él ezzel a lehetőséggel, akkor a kérelmezőnek fel kell ajánlania az adaptációs időszak, illetve a szakmai alkalmassági vizsga közötti választás lehetőségét. Amennyiben a fogadó ország, amely a 89/48/EGK irányelv, illetve ezen irányelv szerinti oklevelet kíván meg, más foglalkozásoknál is szeretne eltérni a kérelmező választási lehetőségétől, úgy a 14. cikk szerinti eljárást kell alkalmazni.

   E pont második albekezdésétől eltérve a fogadó tagállam fenntarthatja a jogát arra vonatkozóan, hogy saját maga válasszon az adaptációs időszak vagy az alkalmassági vizsga között abban az esetben, ha az

   – olyan foglalkozás gyakorlásával kapcsolatos, amelyhez szükséges a nemzeti jogszabályok pontos ismerete, és amelynek vonatkozásában az érintett szakmai tevékenység lényeges és állandó jellegzetessége a nemzeti joggal kapcsolatos tanácsadás, illetve segítségnyújtás, vagy

   – ahol a fogadó tagállam a 89/48/EGK irányelvben meghatározott oklevelet kíván meg az adott foglalkozás elkezdéséhez vagy gyakorlásához, amely oklevél megszerzésének egyik feltétele egy több mint hároméves felsőfokú képzés, vagy azzal egyenértékű időtartamú nem nappali tagozatos képzés elvégzése, és a jelentkező az ezen irányelvben meghatározott oklevéllel, vagy a 3. cikk első albekezdésének b) pontja értelmében az oktatás és képzés elvégzéséről

szóló tanúsítvánnyal rendelkezik, amelyre a 89/48/EGK irányelv 3. cikkének b) pontja nem vonatkozik.

(2) A fogadó tagállam azonban nem alkalmazhatja egyidejűleg az 1. bekezdés a) és b) pontját.

IV. FEJEZET

Az elismerés rendszere olyan esetben, amikor a fogadó tagállam oklevél birtoklását követeli meg, és a jelentkező bizonyítvánnyal rendelkezik vagy megfelelő oktatásban és szakképzésben részesült

5. cikk

Ha egy szabályozott szakma megkezdését vagy gyakorlását a fogadó ország törvényei valamilyen oklevél megszerzésétől teszik függővé, akkor az illetékes hatóság a saját állampolgáraira vonatkozó feltételek teljesítésekor az e foglalkozás megkezdésének vagy gyakorlásának jogát hiányos képesítésre való hivatkozással nem tagadhatja meg egy tagállam állampolgárától,

a) amennyiben a kérelmező olyan bizonyítvánnyal rendelkezik, amely más tagállamban ahhoz szükséges, hogy annak területén az illető a foglalkozást megkezdhesse vagy gyakorolhassa, és ezt a bizonyítványt az egyik tagállamban szerezte, vagy

b) amennyiben a kérelmező az előző tíz év során két éven át teljes munkaidőben egy másik olyan tagállamban ugyanezt a foglalkozást gyakorolta, amely tagállam ezt a foglalkozást az 1. cikk e) pontjának és az f) pont első bekezdésének értelmében nem szabályozta, ha a kérelmező rendelkezett az oktatás és a szakképzés megszerzéséről szóló tanúsítvánnyal,

   – amelyet a tagállamban annak törvényi, rendeleti és közigazgatási előírásai szerinti illetékes hatóság ítél oda, és

   – amely igazolja, hogy az oklevél birtokosa a középfokú oktatást követően:

     elvégzett egy oktatási vagy szakképzési intézményben vagy munkahelyen, vagy oktatási vagy szakképzési intézmény és munkahely által közösen megtartott, az a) pontban említett képzéseken kívüli szakoktatást és szakképzést, továbbá letöltötte a tanfolyam részét képező gyakorlatot vagy megszerezte a szakmai tapasztalatot,

     vagy letöltötte a középfokú képzés elválaszthatatlan részét képező gyakorlatot, vagy megszerezte a szakmai tapasztalatot, vagy

   – amely igazolja, hogy az okmány birtokosa műszaki vagy szakmai képzést nyújtó középfokú tanulmányai befejezését követően, ahol az szükséges,

     elvégzett egy, az előző francia bekezdésben említett szakoktatási vagy szakképzési kurzust,

     letöltötte a műszaki vagy szakmai képzést nyújtó középfokú tanulmányai részét képező gyakorlatot vagy megszerezte a szakmai tapasztalatot, és

   – amelyet az adott foglalkozás gyakorlásának előkészületeként szerzett.

Ugyanakkor a fentiekben említett kétéves szakmai tapasztalatot nem kell megkövetelni abban az esetben, ha a jelentkező tulajdonában levő és ebben a pontban említett, az oktatás és szakképzés megszerzéséről szóló tanúsítványokat szabályozott oktatás és szakképzés sikeres befejezésekor állították ki.

Mindazonáltal a fogadó tagállam megkövetelheti, hogy a jelentkező töltsön le egy három évet meg nem haladó adaptációs időszakot vagy tegyen alkalmassági vizsgát. A fogadó tagállam a jelentkező számára megadja a jogot az adaptációs időszak és az alkalmassági vizsga közötti választásra.

Abban az esetben, ha a fogadó tagállam el kíván térni a jelentkező választási jogától, a 14. cikkben szabályozott eljárást kell alkalmazni.

V. FEJEZET

Az elismerés rendszere olyan esetben, amikor a fogadó tagállam bizonyítványt kíván meg

6. cikk

Ha egy szabályozott szakma megkezdését vagy gyakorlását a fogadó ország törvényei valamilyen bizonyítvány megszerzésétől teszik függővé, akkor az illetékes hatóság a saját állampolgáraira vonatkozó feltételek teljesítésekor az e foglalkozás megkezdésének vagy gyakorlásának jogát hiányos képesítésre való hivatkozással nem tagadhatja meg egy tagállam állampolgárától:

a) amennyiben a kérelmező az ezen irányelvben, illetve a 89/48/EGK irányelvben meghatározott oklevéllel rendelkezik, amely más tagállamban ahhoz szükséges, hogy annak területén az illető a foglalkozást megkezdhesse vagy gyakorolhassa, és ezt az oklevelet az egyik tagállamban szerezte, vagy

b) amennyiben a kérelmező az előző tíz év során két éven át teljes munkaidőben vagy ennek megfelelő időtartamú részmunkaidőben egy másik olyan tagállamban ugyanezt a foglalkozást gyakorolta, amely tagállam ezt a foglalkozást az 1. cikk e)

pontjának és az f) pont első bekezdésének értelmében nem szabályozta, ha a kérelmező rendelkezett az oktatás és a szakképzés megszerzéséről szóló tanúsítvánnyal,

– amelyet a tagállamban annak törvényi, rendeleti és közigazgatási előírásai szerinti illetékes hatóság ítél oda, és

– elvégzett egy, a 89/48/EGK irányelv 1. cikke a) pontjának második francia bekezdésében említetteken kívüli, legalább egyéves felsőfokú képzést, vagy egy azonos időtartamú nem nappali képzést, amelyre általános szabályként a felvétel egyik előfeltétele az egyetemi vagy felsőoktatási intézménybe való bejutáshoz megkövetelt középfokú végzettség megszerzése, valamint a felsőfokú képzés részét képező szakképzést,

– amely igazolja, hogy az oklevél birtokosa a középfokú oktatást követően:

elvégzett egy oktatási vagy szakképzési intézményben vagy munkahelyen, vagy oktatási vagy szakképzési intézmény és munkahely által közösen megtartott, az a) pontban említett képzéseken kívüli szakoktatást és szakképzést, továbbá letöltötte a képzés részét képező gyakorlatot vagy megszerezte a szakmai tapasztalatot,

vagy letöltötte a középfokú oktatás részét képező gyakorlatot vagy megszerezte a szakmai tapasztalatot, vagy

– amely igazolja, hogy az okmány birtokosa műszaki vagy szakmai képzést nyújtó középfokú tanulmányai befejezését követően, ahol az szükséges,

elvégzett egy, az előző francia bekezdésben említett szakoktatást vagy szakképzést, vagy

letöltötte a műszaki vagy szakmai képzést nyújtó középfokú tanulmányai részét képező gyakorlatot vagy megszerezte a szakmai tapasztalatot, és

– amelyet az adott foglalkozás gyakorlásának előkészületeként szerzett.

Ugyanakkor a fentiekben említett, kétéves szakmai tapasztalatot nem kell megkövetelni abban az esetben, ha a jelentkező tulajdonában levő és ebben a pontban említett, az oktatás és szakképzés megszerzéséről szóló tanúsítványokat szabályozott oktatás és szakképzés sikeres befejezésekor állították ki.

c) ha az a kérelmező, aki nem rendelkezik oklevéllel, bizonyítvánnyal vagy az oktatás és szakképzés megszerzéséről szóló tanúsítvánnyal a 3. cikk b) bekezdésének vagy az e cikk b) bekezdésének értelmében, és a kérdéses foglalkozást az előző tíz évben három egymást követő éven keresztül teljes munkaidőben vagy azzal egyenértékű időtartamú részmunkaidőben egy olyan tagállamban folytatta, amely ezen irányelv 1. cikke e) pontjának vagy f) pontja első albekezdésének értelmében nem szabályozza a kérdéses foglalkozást.

Az 1. albekezdés b) pontja szerinti, az oktatás és szakképzés megszerzéséről szóló tanúsítvánnyal egyenértékű minden olyan, az oktatás és szakképzés megszerzéséről szóló tanúsítvány, illetve az oktatás és szakképzés megszerzéséről szóló tanúsítványok együttesen, amelyeket egy tagállam illetékes hatósága állított ki, amennyiben az egy, a Közösségben megszerzett oktatást és szakképzést igazol, valamint ugyanez a tagállam ezt a végzettséget azonos értékűnek ismeri el, és amennyiben a tagállam a többi tagállamot és a Bizottságot erről az elismerésről értesítette.

7. cikk

A 6 cikk sérelme nélkül egy fogadó tagállam előírhatja továbbá egy jelentkező számára, hogy:

a) töltsön le egy legfeljebb kétéves adaptációs időszakot vagy tegyen alkalmassági vizsgát, amikor az általa megszerzett, a 6. cikk első albekezdésének a) és b) pontjában említett oktatás és szakképzés keretében megszerzett elméleti és/vagy gyakorlati ismeretek lényegesen eltérnek a fogadó tagállamban megkövetelt bizonyítvány által lefedett elméleti és/vagy gyakorlati ismeretektől, vagy amikor a fogadó tagállam az adott tevékenységet olyan elméleti és/vagy gyakorlati ismereteket nyújtó sajátos oktatás és szakképzés megszerzéséhez köti, amely lényegesen eltér a kérelmező képesítéseitől.

Amennyiben a fogadó állam él ezzel a lehetőséggel, akkor a kérelmezőnek fel kell ajánlania az adaptációs időszak, illetve a szakmai alkalmassági vizsga közötti választás lehetőségét. Amennyiben a fogadó ország, amely bizonyítványt kíván meg, más foglalkozásoknál is szeretne eltérni a kérelmező választási lehetőségétől, úgy a 14. cikk szerinti eljárást kell alkalmazni.

b) ha a jelentkező a 6. cikk első albekezdésének c) pontjában említett esetben nem rendelkezik oklevéllel, bizonyítvánnyal vagy oktatás vagy szakképzés elvégzéséről szóló egyéb tanúsítvánnyal, egy, legfeljebb kétéves adaptációs időszakot kell letöltenie vagy alkalmassági vizsgát kell tennie. A fogadó tagállam fenntarthatja a jogát annak meghatározására, hogy adaptációs időszakot vagy alkalmassági vizsgát követel meg.

VI. FEJEZET

Egyéb képesítések különleges elismerési rendszerei

8. cikk

Ha egy szabályozott szakma megkezdését vagy gyakorlását a fogadó ország alkalmasság igazolásától teszi függővé, akkor az illetékes hatóság a saját állampolgáraira vonatkozó feltételek

teljesítésekor az e foglalkozás megkezdésének vagy gyakorlásának jogát hiányos képesítésre való hivatkozással nem tagadhatja meg egy tagállam állampolgárától:

a) amennyiben a kérelmező olyan igazolással rendelkezik, amely más tagállamban ahhoz szükséges, hogy annak területén az illető a foglalkozást megkezdhesse vagy gyakorolhassa, és ezt az igazolást az egyik tagállamban szerezte; vagy

b) ha a jelentkező más tagállamban megszerzett képesítéseket igazoló okmányokat mutat be,

és különösen egészségügyi, munkabiztonsági, környezetvédelmi és fogyasztóvédelmi vonatkozásban a fogadó tagállamban hatályos törvényi, rendeleti vagy közigazgatási rendelkezésekben megkövetelt garanciákkal egyenértékű garanciákat nyújt.

Ha a jelentkező ilyen alkalmassági igazolást vagy ilyen képesítés megszerzését igazoló okmányt nem mutat be, a fogadó tagállamban hatályos törvényi, rendeleti vagy közigazgatási rendelkezéseket kell alkalmazni.

9. cikk

Ha egy szabályozott szakma megkezdését vagy gyakorlását a fogadó ország kizárólag általános alap- és középfokú végzettség igazolásától teszi függővé, akkor az illetékes hatóság a saját állampolgáraira vonatkozó feltételek teljesítésekor az e foglalkozás megkezdésének vagy gyakorlásának jogát hiányos képesítésre való hivatkozással nem tagadhatja meg egy másik tagállam azon állampolgárától, aki az ilyen szintű oktatás elvégzéséről szóló, egy másik tagállamban kiállított tanúsítvánnyal rendelkezik.

A hivatalos képesítés megszerzéséről szóló tanúsítványt a másik tagállam hatályos törvényi, rendeleti vagy közigazgatási rendelkezéseinek előírásai szerint kijelölt illetékes hatóságának kell kiállítania.

VII. FEJEZET

A munkavállalók számára a letelepedés szabadságának, a szolgáltatásnyújtás szabadságának és a mozgás szabadságának tényleges gyakorlását elősegítő egyéb intézkedések

10. cikk

(1) A fogadó tagállam illetékes hatósága, amely a szabályozott szakma megkezdésének engedélyezéséhez a kérelmezőtől a feddhetetlenségét igazoló okmányt, erkölcsi bizonyítványt vagy csődmentességi igazolást követel meg, vagy a foglalkozás gyakorlását súlyos, a foglalkozást sértő viselkedés okán, illetve büntetendő cselekmény elkövetése miatt megtagadja, más tagállamok olyan állampolgárai esetében, akik a fogadó tagállam felségterületén szeretnék a foglalkozást gyakorolni, elfogadja azoknak a hazája, illetve származási országa illetékes hatóságai által kiállított okmányokat, amelyek igazolják, hogy a kérelmezők ezeknek a követelményeknek eleget tesznek.

Amennyiben a származási ország illetékes hatóságai az 1. albekezdésben említett okmányokat nem állítják ki, akkor azokat egy eskü alatt tett nyilatkozattal – vagy azokban az országokban, amelyekben ilyen nyilatkozat nem szokásos, egy ünnepélyes nyilatkozat letételével – pótolja, amelyet a kérelmező az illetékes bíróság, illetve igazgatási hatóság vagy adott esetben egy jegyző vagy hazája, illetve származási tagállama megfelelő meghatalmazással bíró szakmai testülete előtt tesz le, amely szerv ez alapján az eskü alatt tett nyilatkozatról vagy az ünnepélyes nyilatkozatról írásos igazolást állít ki.

(2) Amennyiben a fogadó tagállam illetékes hatósága a szabályozott szakma megkezdéséhez, illetve annak gyakorlásához saját állampolgáraitól a fizikai és pszichikai alkalmasságot igazoló okmányt követel meg, úgy a fogadó tagállam a kérelmező hazája, illetve származási tagállama illetékes hatóságai által megkövetelt igazolások bemutatását elégségesnek tekinti és elfogadja azt.

Amennyiben a kérelmező hazája, illetve származási állama a szabályozott szakma megkezdéséhez, illetve gyakorlásához ilyen jellegű igazolást nem kíván meg, úgy a fogadó tagállam más ország állampolgárai esetében annak illetékes hatósága által kiállított, a fogadó állam igazolásainak megfelelő igazolást elismeri.

(3) A fogadó tagállam illetékes hatósága megkövetelheti, hogy az (1) és (2) bekezdés szerinti igazolások és okmányok a bemutatáskor három hónapnál nem lehetnek régebbiek.

(4) Amennyiben a fogadó tagállam illetékes hatósága a szabályozott szakma megkezdéséhez, illetve annak gyakorlásához saját állampolgáraitól eskü vagy ünnepélyes nyilatkozat megtételét követeli, úgy, ahogy az ilyen eskünek, illetve ünnepélyes nyilatkozatnak a megfogalmazása egy másik tagállam állampolgára számára nem elfogadható, a fogadó tagállam gondoskodik arról, hogy az érintett személy számára egy megfelelő és egyenértékű szövegezésű eskü, illetve ünnepélyes nyilatkozat álljon rendelkezésére.

11. cikk

(1) A fogadó tagállam illetékes hatósága elismeri a tagállamok azon állampolgárainak jogát, akik a fogadó tagállam felségterületén a szabályozott szakmához és annak gyakorlásához

szükséges követelményeknek eleget tesznek, hogy viselhetik a foglalkozásnak megfelelő megnevezést.

(2) A fogadó tagállam illetékes hatósága elismeri a tagállamok azon állampolgárainak jogát, akik a fogadó tagállam felségterületén a szabályozott szakmához és annak gyakorlásához szükséges követelményeknek eleget tesznek, hogy az e foglalkozáshoz tartozó végzettséghez kapcsolódó, hazájukban, illetve a származási országban használatos tudományos címet, illetve adott esetben annak rövidítését az ország nyelvén használhassák. A fogadó tagállam előírhatja, hogy a kérelmező e megnevezések viselésekor az oklevelet kiállító oktatási intézmény vagy vizsgabizottság nevét és helyét is feltüntesse.

(3) Amennyiben egy foglalkozást a fogadó tagállamban az 1. cikk f) pontja szerinti szövetség vagy szervezet szabályoz, úgy a tagállamok állampolgárai csak akkor jogosultak adott foglalkozás megnevezésének, illetve annak rövidítésének az adott szövetség vagy szervezet által engedélyezett viselésére, ha igazolni tudják, hogy az adott szövetség vagy szervezet tagjai.

Amennyiben az adott szövetség vagy szervezet a tagfelvételt szakmai képzettségtől teszi függővé, úgy ezt más tagállamok állampolgáraival szemben, akik az 1. cikk a) pontja szerinti oklevéllel, az 1. cikk b) pontja szerinti bizonyítvánnyal vagy a 3. cikk első albekezdésének b) pontja, az 5. cikk első albekezdésének b) pontja és a 9. cikk szerinti, az oktatás és szakképzés megszerzéséről szóló tanúsítvánnyal és képesítéssel rendelkeznek, csak az ezen irányelvben előírtak, de különösen a 3., 4. és 5. cikk alapján teheti.

12. cikk

(1) A fogadó tagállam a 3-9. cikkben szabályozott feltételek teljesítése igazolásának módjaként elismeri a tagállamok illetékes hatóságai által kiállított okmányokat, amelyeket a kérelmezőnek csatolnia kell az adott foglalkozás gyakorlására irányuló kérelméhez.

(2) A szabályozott szakma gyakorlására irányuló kérelmet vizsgáló eljárást a lehető leggyorsabban le kell folytatni, és a kérelemhez szükséges összes okmány benyújtása után legfeljebb négy hónappal a fogadó tagállam illetékes hatósága indokolással ellátott határozatával kell lezárni. A döntés ellen vagy a döntés elmulasztása esetén a nemzeti jog szerinti jogorvoslattal lehet élni.

VIII. FEJEZET

Koordinációs eljárás

13. cikk

(1) A tagállamok a 17. cikkben meghatározott határidőn belül megnevezik azokat az általuk felhatalmazott illetékes hatóságokat, amelyekhez a kérelmeket be lehet nyújtani, és amelyek az irányelv szerinti döntéseket meghozzák. Erről a többi tagállamot és a Bizottságot értesítik.

(2) Az 1. bekezdés értelmében létrehozott hatóságok tevékenységeinek összehangolására minden tagállam egy koordinátort nevez ki, és erről értesíti a többi tagállamot és a Bizottságot. A koordinátor feladata, hogy minden foglalkozásnál ezen irányelv egységes alkalmazását segítse elő. A koordinátor a 89/48/EGK irányelv 9. cikkének (2) bekezdése alapján, a Bizottság felügyelete alatt létrehozott koordinációs csoport tagja.

Az előzőekben említett 89/48/EGK irányelv rendelkezései értelmében létrehozott koordinációs csoport feladata:

– ezen irányelv végrehajtásának elősegítése,

– ezen irányelv alkalmazásához szükséges információk gyűjtése a tagállamokban, különösen a szabályozott szakmák tájékoztató jellegű felsorolása, valamint a tagállamok által kiállított képesítések közötti különbségek feltárása abból a célból, hogy segítséget nyújtson a tagállamok illetékes hatóságai számára annak megítélésében, hogy előfordulnak-e lényeges eltérések.

A Bizottság kikérheti a csoport véleményét a meglévő rendszer tervezett változtatásaival kapcsolatban.

(3) A tagállamok intézkedéseket hoznak annak érdekében, hogy az ezen irányelv keretében az oklevelek, bizonyítványok és a szabályozott szakmák megkezdéséhez és gyakorlásához szükséges egyéb feltételek elismerésével kapcsolatos szükséges információkat rendelkezésre bocsássák. Ennek a feladatnak az ellátásához a tagállamok igénybe vehetik a már meglévő információs hálózatokat és – ahol szükséges – az érintett szakmai szervezeteket vagy szövetségeket. A Bizottság megteszi a szükséges intézkedéseket, hogy a szükséges információcsere-rendszer kiépüljön, és azt megfelelően koordinálják.

IX. FEJEZET

Az adaptációs időszak és az alkalmassági vizsga közötti választási jogosultságot korlátozó intézkedésekre vonatkozó eljárás

14. cikk

(1) Amennyiben egy tagállam a 4. cikk (1) bekezdése b) pontja második albekezdésének második mondata, az 5. cikk harmadik albekezdése, vagy a 7. cikk a) pontja második albekezdése

második mondatának alkalmazásában a kérelmezőnek nem kívánja biztosítani az adaptációs időszak és a szakmai alkalmassági vizsga közötti választás lehetőségét, úgy a tagállam a Bizottságnak haladéktalanul megküldi az érintett előírás tervezetét. Ezzel egyidőben közli a Bizottsággal az ilyen jellegű szabályozás szükségességének okait.

A Bizottság haladéktalanul tájékoztatja a többi tagállamot a tervezetről; a tervezetről a 13. cikk (2) bekezdésében említett koordinációs csoporttal is konzultálhat.

(2) Annak sérelme nélkül, hogy a Bizottság és a többi tagállam is kifejezheti véleményét a tervezettel kapcsolatban, a tagállam csak abban az esetben hozhatja meg a határozatot, ha a Bizottság három hónapos határidőn belül nem hoz a tervezettel ellentétes határozatot.

(3) A tagállamok egy másik tagállam, illetve a Bizottság kérésére megküldik a másik tagállamnak, illetve a Bizottságnak azoknak a rendelkezéseknek a végleges szövegét, amelyek e cikk alkalmazásában keletkeznek.

X. FEJEZET

A C. és D. melléklet módosítására vonatkozó eljárás

15. cikk

(1) A C. és D. mellékletben szereplő oktatási és képzési kurzusok felsorolását bármely érintett tagállam által, a Bizottsághoz eljuttatott indokolt kérelem alapján lehet módosítani. A kérelemhez minden szükséges információt és a nemzeti törvények vonatkozó előírásainak szövegét is mellékelni kell. A kérelmet előterjesztő tagállam a kérelemről a többi tagállamot is tájékoztatja.

(2) A Bizottság megvizsgálja a kérdéses oktatást és képzést és a többi tagállam ilyen jellegű képzését. Különösen azt vizsgálja, hogy a kérdéses oktatás és képzés által a képesítés birtokosa:

– részesül-e az 1. cikk a) pontja első bekezdése második francia bekezdésének i. pontjában említett felsőfokú képzéssel összehasonlítható szintű szakoktatásban és szakképzésben,

– ugyanolyan felelősség mellett hasonló szintű feladatokat lát-e el.

(3) A Bizottság munkáját a tagállamok képviselőiből álló tanácsadó bizottság segíti, amelynek elnöke a Bizottság képviselője.

(4) A Bizottság képviselője a tanácsadó bizottság elé terjeszti a meghozni kívánt intézkedések tervezetét. A tanácsadó bizottság a tervezettel kapcsolatos véleményét az elnök által az ügy sürgősségének megfelelően meghatározott határidőn belül nyilvánítja ki. A tanácsadó bizottság véleményét a Szerződés 148. cikkének (2) bekezdésében megállapított többség alapján alakítja ki olyan határozatok esetében, amelyeket a Tanács fogad el a Bizottság javaslata alapján. A tagállamok tanácsadó bizottságon belüli szavazatait az említett cikkben előírt módon súlyozzák. Az elnök nem szavaz.

(5) A Bizottság által elfogadott intézkedések azonnali hatályúak. Ha azonban ezek az intézkedések nincsenek összhangban a tanácsadó bizottság véleményével, az ilyen intézkedésekről a Bizottság haladéktalanul tájékoztatja a Tanácsot. Ilyen esetben a Bizottság az általa meghozott határozatok végrehajtását két hónapos időtartamra elhalasztja.

(6) Az előző bekezdésben említett határidőn belül a Tanács minősített többségi szavazattal eltérő értelmű határozatot hozhat.

(7) A Bizottság a meghozott határozatról az érintett tagállamot tájékoztatja, és ha szükséges, a módosított listát az *Európai Közösségek Hivatalos Lapjában* közzéteszi.

XI. FEJEZET

Egyéb rendelkezések

16. cikk

A 17.cikkben meghatározott határidő letelte után a tagállamok kétévenként eljuttatják a Bizottsághoz a bevezetett rendszer alkalmazásáról szóló beszámolójukat.

Az említett beszámoló az általános megjegyzéseken kívül a meghozott határozatokra vonatkozó statisztikai kimutatást tartalmaz, valamint azoknak a főbb problémáknak a leírását, amelyek az irányelv végrehajtásából származnak.

17. cikk

(1) A tagállamok legkésőbb 1994. június 18–ig hatályba léptetik azokat a törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseket, amelyek szükségesek ahhoz, hogy ennek az irányelvnek megfeleljenek. Erről haladéktalanul tájékoztatják a Bizottságot.

Amikor a tagállamok elfogadják ezeket az intézkedéseket, azokban hivatkozni kell erre az irányelvre, vagy azokhoz hivatalos kihirdetésük alkalmával ilyen hivatkozást kell fűzni. A hivatkozás módját a tagállamok határozzák meg.

(2) A tagállamok közlik a Bizottsággal nemzeti joguknak azokat a főbb rendelkezéseit, amelyeket az ezen irányelv által szabályozott területen fogadtak el.

18. cikk

A 17.cikkben megállapított időpont után legkésőbb öt évvel a Bizottság jelentést tesz az Európai Parlamentnek, az Európai Tanácsnak és a Gazdasági és Szociális Bizottságnak ezen irányelv végrehajtásáról.

A szükséges konzultációkat követően a Bizottság előterjeszti az ezen irányelvvel kapcsolatos módosításokra vonatkozó indítványait. Ezzel egyidejűleg, szükség esetén, a Bizottság előterjeszti a mozgás szabadságát, a letelepedés szabadságát és a szolgáltatásnyújtás szabadságát elősegítő javaslatait.

19. cikk

Ennek az irányelvnek a tagállamok a címzettjei.

Kelt Luxembourgban, 1992. június 18–án.

a Tanács részéről

az elnök

Vitor MARTINS

A. MELLÉKLET

A 2. cikk második albekezdésében említett irányelvek felsorolása

1. 64/429/EGK [1]

   A Tanács 1964. július 7–i 64/429/EGK irányelve az ISIC 23-40 főcsoport (ipar és kis kézművesipar) alá sorolt gyár- és feldolgozóiparban dolgozó önálló vállalkozók tevékenységével kapcsolatos letelepedési és szolgáltatásnyújtási szabadság megvalósításáról.

   64/427/EGK [2]

   A Tanács 1964. július 7-i 64/427/EGK irányelve az ISIC 23-40 főcsoport (ipar és kis kézművesipar) alá sorolt gyár- és feldolgozóiparban dolgozó önálló vállalkozók tevékenységével kapcsolatos átmeneti intézkedésekre vonatkozó részletes rendelkezések megállapításáról.

2. 68/365/EGK [3]

   A Tanács 1968. október 15-i 68/365/EGK irányelve az élelmiszeriparban és italgyártásban (ISIC 20 és 21 főcsoport) dolgozó önálló vállalkozók tevékenységével kapcsolatos letelepedési és szolgáltatásnyújtási szabadság megvalósításáról.

   68/366/EGK [4]

   A Tanács 1968. október 15-i 68/366/EGK irányelve az élelmiszeriparban és italgyártásban (ISIC 20 és 21 főcsoport) dolgozó önálló vállalkozók tevékenységével kapcsolatos átmeneti intézkedésekre vonatkozó részletes rendelkezések megállapításáról.

3. 64/223/EGK [5]

   A Tanács 1964. február 25-i 64/223/EGK irányelve a nagykereskedelmi tevékenységekkel kapcsolatos letelepedési és szolgáltatásnyújtási szabadság megvalósításáról.

   64/224/EGK [6]

   A Tanács 1964. február 25-i 64/224/EGK irányelve a kereskedelmi, ipari és kis kézművesipari közvetítők tevékenységével kapcsolatos letelepedési és szolgáltatásnyújtási szabadság megvalósításáról.

   64/222/EGK [7]

   A Tanács 1964. február 25-i 64/222/EGK irányelve a nagykereskedelmi tevékenységekkel és a kereskedelmi, ipari és kis kézművesipari közvetítők tevékenységével kapcsolatos átmeneti intézkedésekre vonatkozó részletes rendelkezések megállapításáról.

4. 68/363/EGK [8]

   A Tanács 1968. október 15-i 68/363/EGK irányelve a kiskereskedelemben (korábbi ISIC 612 csoport) dolgozó önálló vállalkozók tevékenységével kapcsolatos letelepedési és szolgáltatásnyújtási szabadság megvalósításáról.

   68/364/EGK [9]

   A Tanács 1968. október 15-i 68/364/EGK irányelve a kiskereskedelemben (korábbi ISIC 612 csoport) dolgozó önálló vállalkozók tevékenységével kapcsolatos átmeneti intézkedésekre vonatkozó részletes rendelkezések megállapításáról.

5. 70/522/EGK [10]

   A Tanács 1970. november 30-i 70/522/EGK irányelve a nagybani szénkereskedelemmel és a szénkereskedelem közvetítő tevékenységeivel (korábbi ISIC 6112 csoport) foglalkozó önálló vállalkozók tevékenységével kapcsolatos letelepedési és szolgáltatásnyújtási szabadság megvalósításáról.

   70/523/EGK [11]

   A Tanács 1970. november 30-i 70/523/EGK irányelve a nagybani szénkereskedelemmel és a szénkereskedelem közvetítő tevékenységeivel (korábbi ISIC 6112 csoport) foglalkozó önálló vállalkozók tevékenységével kapcsolatos átmeneti intézkedésekre vonatkozó részletes rendelkezések megállapításáról.

---

(1) HL 117., 1964.7.23., 1880/64. o.
(2) HL 117., 1964.7.23., 1863/64. o. A 69/77/EGK irányelvvel (HL L 59., 1969.3.10., 8. o.) módosított irányelv.
(3) HL L 260., 1968.10.22., 9. o.
(4) HL L 260., 1968.10.22., 12. o.
(5) HL L 56., 1964.4.4., 863/64. o.
(6) HL L 56., 1964.4.4., 869/64. o.
(7) HL L 56., 1964.4.4., 857/64. o.
(8) HL L 260., 1968.10.22., 1. o.
(9) HL L 260., 1968.10.22., 6. o.
(10) HL L 267., 1970.12.10., 14. o.
(11) HL L 267., 1970.12.10., 18. o.

6. 74/557/EGK ([1])

A Tanács 1974. június 4-i 74/557/EGK irányelve a mérgező termékek kereskedelmével és forgalmazásával foglalkozó önálló vállalkozók és közvetítők tevékenységével kapcsolatos letelepedési és szolgáltatásnyújtási szabadság megvalósításáról.

74/556/EGK ([2])

A Tanács 1974. június 4-i 74/556/EGK irányelve a mérgező termékek kereskedelmére és forgalmazására vonatkozó tevékenységek, valamint az ilyen termékek szakmai felhasználával összefüggő tevékenységekkel, többek között a közvetítői tevékenységekkel kapcsolatos átmeneti intézkedésekre vonatkozó részletes rendelkezések megállapításáról.

7. 68/367/EGK ([3])

A Tanács 1968. október 15-i 68/367/EGK irányelve a személyi szolgáltatói ágazatokban (korábbi ISIC 85 főcsoport),

1. éttermekben, kávéházakban, kisvendéglőkben, valamint egyéb vendéglátóipari helyeken (ISIC 852 csoport);

2. szállodákban, panziókban, táborhelyeken és egyéb szálláshelyeken (ISIC 853 csoport)

dolgozó önálló vállalkozók tevékenységeivel kapcsolatos letelepedési és szolgáltatásnyújtási szabadság megvalósításáról.

68/368/EGK ([4])

A Tanács 1968. október 15-i 68/368/EGK irányelve a személyi szolgáltatói ágazatokban:

1. éttermekben, kávéházakban, kisvendéglőkben és egyéb vendéglátóipari helyeken (ISIC 852 csoport)

2. szállodákban, panziókban, táborhelyeken és egyéb szálláshelyeken (ISIC 853 csoport),

dolgozó önálló vállalkozók tevékenységével kapcsolatos átmeneti intézkedésekre vonatkozó részletes rendelkezések megállapításáról.

8. 77/92/EGK ([5])

A Tanács 1976. december 13-i 77/92/EGK irányelve a biztosítási ügynökök és alkuszok (korábbi ISIC 630 csoport) tevékenységével összefüggésben a letelepedés és a szolgáltatásnyújtás szabadságának tényleges gyakorlását segítő intézkedésekről és különösen az említett tevékenységekre vonatkozó átmeneti intézkedésekről.

9. 82/470/EGK ([6])

A Tanács 1982. június 29-i 82/470/EGK irányelve a szállítással és az utazási irodákkal (ISIC 718 csoport), valamint a tárolással és raktározással (ISIC 720 csoport) összefüggő egyes szolgáltatásokkal foglalkozó önálló vállalkozók tevékenységével kapcsolatos letelepedési és szolgáltatásnyújtási szabadság tényleges gyakorlását segítő intézkedésekről.

10. 82/489/EGK ([7])

A Tanács 1982. július 19-i 82/489/EGK irányelve a fodrászok tevékenységével kapcsolatos letelepedési és szolgáltatásnyújtási szabadság tényleges gyakorlását segítő intézkedésekről.

11. 75/368/EGK ([8])

A Tanács 1975. június 16-i 75/368/EGK irányelve a különböző tevékenységekkel (korábbi ISIC 1-85 főcsoport) kapcsolatos letelepedési és szolgáltatásnyújtási szabadság tényleges gyakorlását segítő intézkedésekről és különösen az e tevékenységekre vonatkozó átmeneti intézkedésekről.

12. 75/369/EGK ([9])

A Tanács 1975. június 16-i 75/369/EGK irányelve a vándorló tevékenységekkel kapcsolatos letelepedési és szolgáltatásnyújtási szabadság tényleges gyakorlását segítő intézkedésekről és különösen az e tevékenységekre vonatkozó átmeneti intézkedésekről.

([1]) HL L 307., 1974.11.18., 5. o.
([2]) HL L 307., 1974.11.18., 1. o.
([3]) HL L 260., 1968.10.22., 16. o.
([4]) HL L 260., 1968.10.22., 19. o.
([5]) HL L 26., 1977.1.31., 14. o.
([6]) HL L 213., 1982.7.21., 1. o.
([7]) HL L 218., 1982.7.27., 24. o.
([8]) HL L 167., 1975.6.30., 22. o.
([9]) HL L 167., 1975.6.30., 29. o.

Megjegyzés

A fentiekben felsorolt irányelvek némelyike kiegészítésre került Dánia, Írország és az Egyesült Királyság (HL L 73., 1972.3.27.), Görögország (HL L 291., 1979.11.19.), valamint Spanyolország és Portugália (HL L 302., 1985.11.15.) csatlakozási okmányával.

B MELLÉKLET

A 2. cikk harmadik albekezdésében említett irányelvek felsorolása

Ezek az irányelvek az A. melléklet 1-7. pontjában felsorolt irányelvek a 6. pontban szereplő 74/556/EGK irányelv kivételével.

C MELLÉKLET

AZ 1. CIKK a) PONTJA ELSŐ ALBEKEZDÉSE MÁSODIK FRANCIA BEKEZDÉSÉNEK ii. PONTJÁBAN EMLÍTETT KÜLÖNLEGES SZERVEZETI FELÉPÍTÉSŰ KÉPZÉSEK FELSOROLÁSA

1. Paramedicinális és szociálpedagógiai képzések

Németországban

– gyermekápoló („Kinderkrankenschwester/Kinderkrankenpfleger”),

– gyógytornász („Krankengymnast(in)”),

– üzem-egészségügyi dolgozó („Beschäftigungs- und Arbeitstherapeut(in)”),

– logopédus („Logopäde/Logopädin”),

– szemész („Orthoptist(in)”),

– államilag elismert képesítésű gyermekgondozó („Staatlich anerkannte(r) Erzieher(in)”),

– államilag elismert képesítésű gyógypedagógus („Staatlich anerkannte(r) Heilpädagoge(-in)”) képzése.

Olaszországban

– fogtechnikus („odontotecnico”),

– látszerész („ottico”),

– pedikűrös („podologo”) képzése.

Luxemburgban

– orvosi röntgenasszisztens (assistant(e) technique médical(e) en radiologie),

– orvosi laboratóriumi asszisztens (assistant(e) technique médical(e) de laboratoire),

– pszichiátriai szakápoló (infirmier/ière psychiatrique),

– műtőssegéd – (assistant(e) technique médical(e) en chirurgie),

– gyermekápoló (infirmier/ière puériculteur/trice),

– aneszteziológiai szakápoló – (infirmier/ière anesthésiste),

– képesített gyógymasszőr (masseur/euse diplômé(e)),

– gyermekgondozó (éducateur/trice) képzése,

amely képesítések megszerzéséhez összesen legalább tizenhárom éves oktatás és szakképzés szükséges, amely a következőket tartalmazza:

– legalább hároméves, vizsgával záruló szakképzés szakiskolában, bizonyos esetekben egy vagy kétéves szaktanfolyammal kiegészítve, amelynek a végén vizsgát kell tenni,

– vagy legalább két és fél éves, vizsgával záruló szakképzés szakiskolában, amelyet legalább hat hónapos munkahelyi gyakorlat vagy legalább hat hónapos, jóváhagyott intézményben letöltendő szakmai gyakorlat egészít ki,

– vagy legalább kétéves, vizsgával záruló szakképzés szakiskolában, amelyet legalább egyéves munkahelyi gyakorlat vagy legalább egyéves, jóváhagyott intézményben letöltendő szakmai gyakorlat egészít ki.

2. Kézművesmesteri ágazat („Mester/Meister/Maître”), amely az A. mellékletben felsorolt irányelvekben nem említett szakismeretekkel kapcsolatos oktatást és szakképzést tartalmazza

Dániában

– látszerész („optometrist”)

ennek a képzésnek a teljes időtartama 14 év, beleértve az ötéves szakképzés időtartamát is, amely a képzést nyújtó intézményben megtartott két és fél éves elméleti képzésből, valamint két és fél éves munkahelyi szakmai gyakorlatból áll, amelynek végén az ipari tevékenységnek megfelelő elismert vizsgát kell tenni, és a vizsga sikeres letételét követően a vizsgázó jogosult a „mester" cím használatára,

– ortopédiai technikus („ortopaedimekaniker")

ennek a képzésnek a teljes időtartama 12,5 év, beleértve a három és fél éves szakképzés időtartamát is, amely a képzést nyújtó intézményben megtartott hat hónapos elméleti képzésből, valamint hároméves munkahelyi szakmai gyakorlatból áll, amelynek végén az ipari tevékenységnek megfelelő elismert vizsgát kell tenni, és a vizsga sikeres letételét követően a vizsgázó jogosult a „mester" cím használatára,

– ortopédiai cipész („ortopaediskomager") képzése

ennek a képzésnek a teljes időtartama 13,5 év, beleértve a négy és fél éves szakképzés időtartamát is, amely a képzést nyújtó intézményben megtartott kétéves elméleti képzésből, valamint két és fél éves munkahelyi szakmai gyakorlatból áll, amelynek végén az ipari tevékenységnek megfelelő elismert vizsgát kell tenni, és a vizsga sikeres letételét követően a vizsgázó jogosult a „mester" cím használatára.

Németországban

– látszerész („Augenoptiker"),

– fogtechnikus („Zahntechniker"),

– sebészetisérvkötő-készítő („Bandagist"),

– hallókészülék-készítő („Hörgeräte-Akustiker"),

– ortopédiai technikus („Orthopädiemechaniker"),

– ortopédiai cipész („Orthopädieschuhmacher") képzése.

Luxemburgban

– látszerész („opticien"),

– fogtechnikus („mécanicien dentaire"),

– hallókészülék-készítő („audioprothésiste"),

– ortopédiai technikus / sebészetisérvkötő-készítő („mécanicien orthopédiste/bandagiste"),

– ortopédiai cipész („orthopédiste-cordonnier") képzése.

Ezeknek a szakmáknak a teljes képzési ideje 14 év, beleértve a legalább ötéves, egymásra épülő szakképzés időtartamát is, amely a képzést nyújtó intézményben megtartott elméleti képzésből, valamint munkahelyi szakmai gyakorlatból áll, amelynek végén vizsgát kell letenni, amely jogosít a szakipari tevékenységnek önálló vállalkozóként vagy alkalmazottként való gyakorlására.

3. Tengerhajózási ágazat

a) Tengeri szállítás

Dániában

– hajóskapitány („skibsfører"),

– elsőtiszt („overstyrmand"),

– kormányos, fedélzeti tiszt („enestyrmand, vagthavende styrmand"),

– fedélzeti tiszt („vagthavende styrmand"),

– gépüzemvezető („maskinchef"),

– géptiszt („1. maskinmester"),

– géptéri őrszolgálatért felelős géptiszt („1. maskinmester/vagthavende maskinmester") képzése.

Németországban

– hajóskapitány part menti (fuvarozásban részt vevő) nagy hajón („Kapitän AM”),

– hajóskapitány part menti (fuvarozásban részt vevő) hajón („Kapitän AK”),

– fedélzeti tiszt part menti (fuvarozásban részt vevő) nagy hajón („Nautischer Schiffsoffizier AMW”),

– fedélzeti tiszt part menti (fuvarozásban részt vevő) hajón („Nautischer Schiffsoffizier AKW”),

– C minősítésű gépüzemvezető („Schiffsbetriebstechniker CT – Leiter von Maschienenanlagen”),

– C minősítésű gépkezelő („Schiffsmaschinist CMa – Leiter von Maschienenanlagen”),

– C minősítésű hajógépüzemvezető („Schiffsbetriebstechniker CTW”),

– C minősítésű hajógépkezelő – önálló szolgálatot teljesítő géptiszt („Schiffsmaschinist CMaW – Technischer Alleinoffizier”) képzése.

Olaszországban

– fedélzeti tiszt („ufficiale di coperta”),

– géptiszt („ufficiale di macchina”) képzése.

Hollandiában

– elsőtiszt (part menti (fuvarozásban részt vevő) hajón) (kiegészítő képzéssel) („stuurman kleine handelsvaart (met aanvulling)”),

– (okleveles) gépüzemvezető („diploma motordrijver”) képzése,

amelyekhez a következő képzés szükséges:

– Dániában kilenc év általános iskolai képzés, amelyet 17-36 hónapos alapképzés és/vagy tengeren töltött szolgálat követ, kiegészítve a következőkkel:

  – fedélzeti tisztek esetében egyéves szakképzés,

  – egyéb beosztásokban hároméves szakképzés,

– Németországban a teljes képzési idő 14-18 év, beleértve a három éves szakmai alapképzést és egy év tengeren töltött szolgálati időt, amelyet egy vagy kétéves szakképzés követ, ahol szükséges kétéves navigációs gyakorlat megszerzésével kiegészítve,

– Olaszországban a teljes képzési idő 13 év, amelynek része a legalább ötéves, vizsgával záruló szakképzés, ahol szükséges szakmai gyakorlattal kiegészítve,

– Hollandiában a teljes képzési idő 14 év, amelyből legalább két évet szakképzési intézményben kell eltölteni, tizenkét hónapos szakmai gyakorlattal kiegészítve,

és amely képzésnek a nemzetközi STCW-egyezmény (az 1978. évi Nemzetközi egyezmény a tengerészek képzéséről, képesítéséről és az őrszolgálat ellátásáról) hatálya alatt elismert képzésnek kell lennie.

b) Tengeri halászat

Németországban

– kapitány, mélytengeri halászat („Kapitän BG/Fischerei”),

– kapitány, part menti halászat („Kapitän BK/Fischerei”),

– fedélzeti tiszt, mélytengeri halászat („Nautischer Schiffsoffizier BGW/Fischerei”),

– fedélzeti tiszt, part menti halászat („Nautischer Schiffsoffizier BKW/Fischerei”) képzése.

Hollandiában

– első tiszt/első géptiszt V („stuurman werktuigkundige V”),

– gépész IV (halászhajó) („werktuigkundige IV visvaart”),

– első tiszt IV (halászhajó) („stuurman IV visvaart”),

– első tiszt/első géptiszt VI („stuurman werktuigskundige VI”) képzése,

e foglalkozások gyakorlásához a következő képzés szükséges:

– Németországban a teljes képzési idő 14-18 év, beleértve a három éves szakmai alapképzést és egy év tengeren töltött szolgálati időt, amelyet egy vagy két éves szakképzés követ, ahol szükséges két éves navigációs gyakorlattal kiegészítve,

– Hollandiában a teljes képzési idő 13-15 év, amelyből legalább két évet szakképző intézményben kell eltölteni tizenkét hónapos szakmai gyakorlattal kiegészítve,

és amely képzésnek az 1977. évi torremolinosi egyezmény (Nemzetközi egyezmény a halászhajók biztonságáról) hatálya alatt elismert képzésnek kell lennie.

4. Technikusi ágazatok

Olaszországban

– földmérő („geometra”),

– képesített gazda („perito agrario”),

– könyvelő („ragioniero”) és könyvvizsgáló („perito commerciale”),

– munkaügyi tanácsadók („consulente del lavoro”) képzése,

amely foglalkozások gyakorlásához legalább 13 év szakközépiskolai képzés szükséges, amelyből 8 év a kötelező iskolai képzés, azt követi az ötéves középfokú képzés, beleértve a hároméves szakképzést, amelynek befejezésekor szakmai érettségi vizsgát kell letenni és ki kell egészíteni:

– földmérők esetében:

földmérő irodában eltöltött legalább kétéves szakmai gyakorlattal vagy ötéves munkahelyi gyakorlati tapasztalatszerzéssel,

– a mezőgazdasági földmérő mérnökök, könyvelők, könyvvizsgálók és munkaügyi tanácsadók esetében legalább kétéves gyakornoki gyakorlati idővel,

amelyet záróvizsga követ.

Hollandiában

– végrehajtó („gerechtsdeurwaarder”) képzése,

amely foglalkozás gyakorlásához összesen tizenkilenc éves oktatás és szakképzés szükséges, beleértve a nyolcéves kötelező oktatást, majd a nyolcéves középfokú oktatást és annak keretén belül négyéves műszaki képzést, amelynek a befejezését követően államvizsgát kell letenni, és ki kell egészíteni hároméves időtartamú elméleti és gyakorlati szakképzéssel.

5. Az Egyesült Királyságban alkalmazott Nemzeti Szakképesítést (National Vocational Qualifications) és Skóciai Szakképesítést (Scottish Vocational Qualifications) nyújtó akkreditált képzési tanfolyamok

– orvosi laboratóriumi munkatárs („medical laboratory scientific officer”),

– bányavillamossági gépészmérnök („mine electrical engineer”),

– bányamérnök („mine mechanical engineer”),

– okleveles szociális munkás – mentálhigiéniai(„approved social worker – mental health”),

– hivatásos pártfogó („probation officer”),

– fogász („dental therapist”),

– fogászati asszisztens („dental hygienist”),

– okleveles látszerész („dispensing optician”),

– bányászati megbízott („mine deputy”),

– felszámolóbiztos („insolvency practitioner”),

– tulajdonátruházási ügyekkel foglalkozó közjegyző („licenced conveyancer”),

– művégtagkészítő („prosthetist”),

– elsőtiszt – teherhajókon/személyhajókon – korlátozatlan működési területen („first mate – freight/passenger ships – unrestricted”),

– második tiszt – teherhajókon/személyhajókon – korlátozatlan működési területen („second mate – freight/passenger ships – unrestricted”),

– harmadik tiszt – teherhajókon/személyhajókon – korlátozatlan működési területen („third mate – freight/passenger ships – unrestricted”),

– fedélzeti tiszt – teherhajókon/személyhajókon – korlátozatlan működési területen („deck officer – freight/passenger ships – unrestricted”),

– géptiszt – teherhajókon/személyhajókon – korlátozatlan működési területen („engineer officer – freight/passenger ships – unlimited trading area”),

– védjegyügynök („trade mark agent”) képzése,

amely foglalkozások gyakorlásához szükséges a Nemzeti Szakmai Képesítésként („National Vocational Qualifications”, NVQ) akkreditált képesítés, vagy a Nemzeti Szakmai Képesítési Tanács („National Council for Vocational Qualifications”) által jóváhagyott vagy elismert képesítés megszerzése, illetve Skóciában a Skóciai Szakmai Képesítésként („Scottish Vocational Qualifications”) akkreditált képesítés megszerzése az Egyesült Királyság Nemzeti Szakmai Képesítési Rendszerén („United Kingdom National Framework of Vocational Qualifications”) belüli 3. és 4. szinteken.

Ezeket a képesítési szinteket a következők szerint határozták meg:

– **3. szint:** alkalmasság különféle komplex és nem rutinjellegű munkaköri tevékenységek széles körének ellátására különféle helyzetekben. Nagyfokú felelősségvállalás és önállóság szükséges, sok esetben mások munkájának az irányítása és ellenőrzése is,

– **4. szint:** alkalmasság komplex, műszaki vagy szakmai jellegű munkák széles körének az elvégzésére különféle helyzetekben nagyfokú felelősségvállalás és önállóság tanúsítása mellett. Gyakran követelmény a mások munkájáért való felelősségvállalás és az erőforrásokkal való gazdálkodás.

D. MELLÉKLET

A 3. cikk első albekezdése b) pontjának harmadik francia bekezdésében említett, különleges szerkezetű képzések felsorolása

Az Egyesült Királyságban

Nemzeti Szakmai Képesítésként (NVQ) akkreditált képesítést, vagy a Nemzeti Szakmai Képesítési Tanács által jóváhagyott vagy elismert képesítést, illetve Skóciában a Skóciai Szakmai Képesítésként akkreditált képesítést nyújtó szabályozott tanfolyamok az Egyesült Királyság Nemzeti Szakmai Képesítési Rendszerén belüli 3. és 4. szinteken.

Ezeket a képesítési szinteket a következők szerint határozták meg:

– **3. szint:** alkalmasság különféle, komplex és nem rutinjellegű munkaköri tevékenységek széles körének ellátására különféle helyzetekben. Nagyfokú felelősségvállalás és önállóság szükséges, sok esetben mások munkájának az irányítása és ellenőrzése is.

– **4. szint:** alkalmasság komplex, műszaki vagy szakmai jellegű munkák széles körének az elvégzésére különféle helyzetekben nagyfokú felelősségvállalás és önállóság tanúsítása mellett. Gyakran követelmény a mások munkájáért való felelősségvállalás és az erőforrásokkal való gazdálkodás.